

Siera rūpniecības laborante komjauniete Biruta Uļča.

Iekļāvies socialistiskajā sacensībā par Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas cienīgu sagaidīšanu, agrofirma «Krasnij Oktjabrj» kolhozs piena ražošanu, salīdzinot ar 1986. gadu, palielināja par 3, galas — 6, graudu — 26 procentiem. Precu produkcijas izlaides apjoms palielināts par 3,3 procentiem. Iegūta rekordliela raža — 48,3 centneri graudu no hektāra, tāpat augstas ir arī citu kultūru ražas — no hektāra ievākts pa 7,9 centneriem linskiedras, 261 centneram kartupeļu, 608 centneriem saknauģu.

Visos lauku darbos par uzvarētājiem socialistiskajā sacensībā kļuvis mehanizatori Fjodors Gorins, Jānis Pastars, Aleksandrs Rudzāts, Jānis Klībais, Vasilijš Solovjovs, Vnifantijs Podskocevs, Ģeorgijs Sobolevs, Pēteris Skutelis, Ivans Pastars, soferi Jānis Valters, Antons Belousovs, Roberts Bečs un citi.

Agrofirma darbalaudis pārsniegusi XII piecgades divu gadu planotos uzdevumus graudu, kartupeļu un līkopības produkcijas piegāde valstij.

Līdz jubilejas dienai valstij piegādātas 8320 tonnas piena — par 420 tonnām vairāk, salīdzinot ar saistībām, līdz ar to izpildīti arī piecgades pirmo divu gadu uzdevumi, līdz gada beigām ražosim un realizēsim vēl vismaz 1000 tonnas piena. Vidējais izslaukums no govīm 9 mēnešos ir 1428 kilogrami, par 145 kilogramiem pārsniedz iepriekšējā gada līmeni. Lielu nopelni te Latvijas PSR Nopelniem bagātājam lopkopējam Valentinam Sidorovam, Antonim Stepankovam, Feklinijam Danilovam, Antonim Loginovam, Alvinei Mikulanei, Zinaīdai Troļimovai, Jadvigai Lepukai un citiem govju mehānizētās slaušanas meistariem.

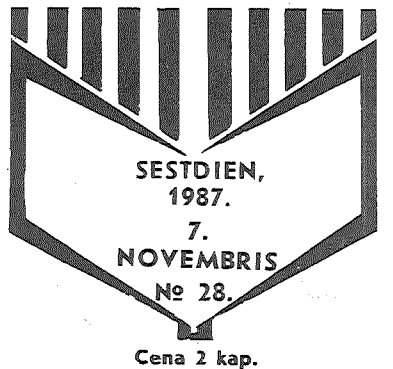
Patērētājiem vīrs saistībām piegādātas 60 tonnas siera, 20 tonnas sviesta un 24 tonnas konfekšu «Goliņa». Atzīstamus panākumus guvuši siera meistare Velta Onegina, atslēdznieks santehniks Andrejs Pozdnakovs, piena savācēja Lidija Obolēvica, soferu brigadieris Antons Zihars, centrālūgas uzraudze Jekaterīna Necajeva, zāvēšanas čeha aparātu uzraudze Anita Vaivode, konfekšu iefinēja Larisa Vorobjova, kurinātājs Pēteris Gurgans, aparālists Viktors Zelenkovs.

Agrofirma darbalaudis arī turpmāk nodrošinās spriegu darba ritmu, rados drosmi un iniciatīvu nosprausto mērķu sasniegšanai.

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJĪETIES!

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS, KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORĢĀNS

MŪŽAM OKTOBRA GAISMĀ

Romualds KAVINSKIS, PSRS Augstākās Padomes deputāts, Socialistiskā Darba Varonis

Mūsu Dzimtenes daudz nāciju saime atzīmē savu slaveno jubileju — 70. gadadienu kops Lielās Oktobra socialistiskās revolūcijas uzvaras.

Oktobra revolūcija ievadīja jaunu ēru. Pirmo reizi cilvēces vēsturē radīta socialistiska valsts, kur vara pieder darbajaudim. Septiņus gadu desmitus garais ceļš, ko nogājusi padomju tauta, iezīmēts ar tās varonīgajām cīņām. Miljoni atdevuši savas dzīvības, aizstāvoji revolūciju. Cīņāju avangardā vienmēr ir Komunistiskā partija, ko izveidoja V. I. Ļeņins — padomju valdības pirmais priekšsēdētājs. Oktobra vēsturē spilgtu lappusi ierakstīja latviešu sarkanie strēlnieki — revolūcijas bruņinieki, kā viņus ar cieņu nosauc tauta. Milzīga, nepārvērtējama loma socialistiskās revolūcijas uzvarā, tāsīstu sakāvē bija nesatricināmajai mūsu zemes tautu draudzībai — padomju internacionālismam.

PSRS ir pasaules socialistiskā lielvalsts, īstens un stingrs miera valsts visā pasaulē. Mūsu zemes valdība, mūsu partija nenoburgusās cīnās par to, lai visā pasaulē valdītu miers, lai tiktu novērsts briesmīgākais no kariem, kas apdraud tautas — kodaikas.

Cīņu par mieru mūsu partija savieno ar revolucionāro pārkārtojumu iatmetu — ar socialistiskās sabiedrības pūnīgošanu, pārkārtošanās uzskator par Oktobra revolūcijas tiešo turpinājumu. Te tad arī ir PSKP XXV kongresā nospraustās stratēģiskās līnijas būtība.

Piedaloties Vissavienības socialistiskajā sacensībā par Lielā Oktobra 70. gadadienas cienīgu sagaidīšanu, agrofirma kolektīvs godam izpildījis un pārsniedzis savas socialistiskās saistības. Sekmīgi tiek izpildīti visi plāni lauksaimniecības produkcijas ražošanā un pārdošanā valstij, kā arī sociālajā attīstībā, daudzos rādītājos tie jau pārsniedz.

Atzinīgi vērtējam visu agrofirma kolektīva darbu, tas ir, kolhoza un visu rūpniecības uzņēmumu, īpaši grūdas uzsvert zemoķu lielo ieguldījumu, to, kuri strādāja uz laukiem. Visiem zināms, cik ārkārtīgi grūti bija darba apstākļi, šogad — pavasaris ievilkās, lietains un auksts laiks bija lopbarības sagādes cēlienā, tāpat sādi klimatiskie apstākļi saglabājas arī ražas novākšanas dienās. Pārvarejuši grūtoas, zemes kopēji tomēr prata izaudzēt un novākt labu ražu, īpaši graudaugu, iekrāt pietiekami daudz lopbarības, līdz ar to radot nepieciešamos apstākļus, lai lopu kūstāvēšanas laikā varētu nodrošināt to augstu produktivitāti.

Uz sīkto laika apstākļu tona šie panākumi vērtējami divreiz augsti.

Graudaugi, kuru platība bija divi tūkstoši hektāru, deva vidēji pa 48,3 centneriem graudu. Mūsu saimniecībā tik lielu ražu vēl nav bijis. Citu kultūru ražība ir šāda: 607 centneri no hektāra kartupeļu, 261 centneri

ners kartupeļu.

Višu šo panākumu pamatā ir saimniekošanās zinātniskā sistēma, kuras svarīga sastāvdaļa ir zemķoības sistēma. Ievērojamus panākumus guvuši arī lopkopēji. Rezultāti, kas sasniegti doņajā brīdī, dod stingru pārliecību, ka no govīm līdz gada beigām varēsim izslaukt vairāk par 5500 kilogramiem piena. Šogad valstij pārdots vairāk par 9400 tonnām šī produkta, bet galas — vairāk par 2000 tonnām. Protams, ziemošanas cēlienā lopkopējiem jāstrādā ar spēku pilnu atdevi, uz ievērojami augstāka līmeņa jānostāda zootehniskā un veterinārā dienestu darbs.

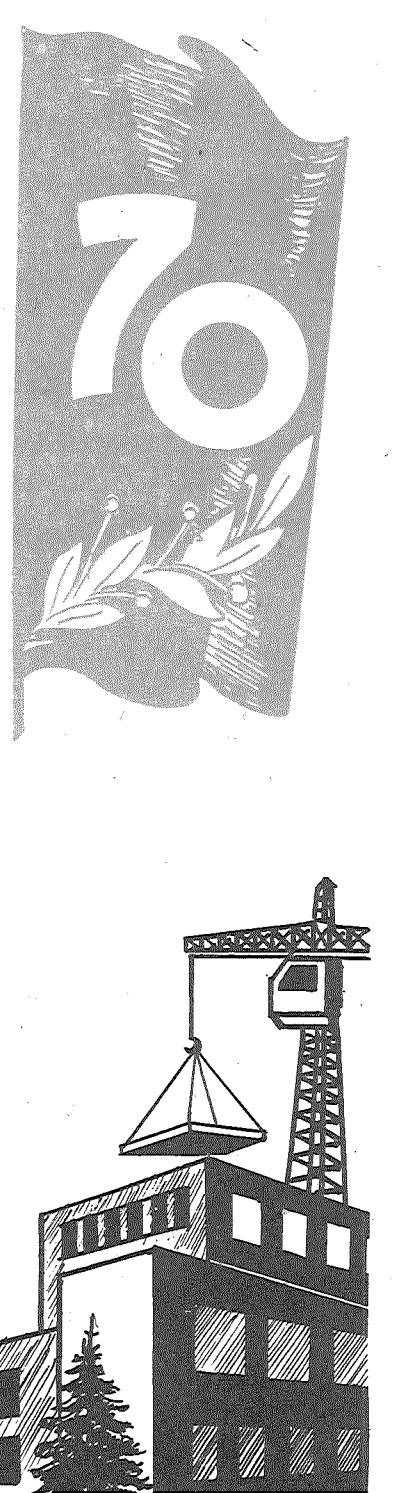
Sekmīgi tiek veikti sociālās attīstības plāna rādītāji. Šogad izveidota spēcīgāka būvorganizācija, tas deva iespēju paatrināt dzīvojamu māju, sociālo un ražošanas objektu celtniecību. Parīkami atzīmēt, ka šīs piecgades trijos gados visām ģimenēm, kuru locekļi strādā agrofirma uzņēmumos (kolhozā un rūpniecībā), būs savs atsevišķi dzīvokļi vai mājas. Iepilnota divu dārziņu celtniecība bērniem.

Kolhoza «Krasnij Oktjabrj» daudz gadu pieredze darbā pēc saimnieciskā aprēķina un pašfinansēšanās tagad izplatīta arī citās strukturālajās ražošanas apakšvienībās. Agrofirma strādā ar peļņu, šogad desmit mēnešos kopīgā rentabilitāte ir 17 procenti, tajā skaitā kolhoza — 41 procents.

Savā jaunajā ceļā agrofirma spērusi vēl tikai pirmos soļus, priekšā liels darbs lauksaimniecības produkcijas ražošanas palielināšanā, jaunu produkcijas veidu izlaide, to kvalitātes ceļšanā. Šim mērķim iepilnoti plāsi rekonstrukcijas darbi, jaunu automatizēto līniju čehu izveidošana, balstoties uz zinātniski tehnisko progresu.

Mūsu Dzimtenes lielo svētku priekšvakarā notika PSRS Augstākās Padomes kārtējā sesija, kurā apstiprināti valsts plāns un budžets 1988. gadam. Šajos dokumentos atklāta pārkārtošanās visās nozarēs dziļā gultne, tās izšķirošajā sfērā — ekonomikā. Nākamais gads būs centrālais divpadsmitajai piecgādei, kuram būs noteikta loma plānu izpildē. Uz to mums jāvirza arī savas agrofirma darbība, orientējoties uz augstākām robežlīnijām. Uz to sasniegšanu ir jāvirza visu un katra mūsu kolektīva locekļu centieni, radošā enerģija.

Mūsu šodiena nav salīdzināma ar darba cilvēka dzīvi buržuāziskajā Latvijā. To vēl un vēreiz mēs varam apjaust ar savas saimniecības piemēru. Novads, kurā pašlaik atrodas agrofirma, pagāmē bija nabadzīgo zemnieku un kalpu mājvieta. Grūti un rūgta bija viņu dzīve. Parasti zemnieka interešu loks nesniedzās tālāk par viensētas robežām, viņa iekārtas bija zem, nodokļu smagās nastas, pastāvīgos saimniecības izputēšanas draudos. Vēl smagāks bija kalpa liktenis, tam pastāvīgi bija jāmeklē darbs. V. I. Ļeņina kooperatīvā plāna īstenošana, kura praktiskā piepildē mūsu novadā sākās ar kolektīvizāciju, visiem lauku darba cilvēkiem pavērsu ceļu uz jaunu un laimīgu dzīvi. Vīri un sievietes, kas pārcēlās uz kolhoza, atzīmēja, ka šodienas dzīve ir daudz labāka nekā agrāk.

UZVARĒTĀJI SOCIĀLISTISKAJĀ SACENŠĪBĀ

Par godu Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienai uzņemtās sociālistiskās saistības godam izpildījuši:

siera meistare V. Oņegina, piena piēnēmēja S. Vaivode, centrifūgas uzraudze J. Nečajeva, remonta atslēdznieks A. Pozdnakovs, piena pārvadājamās sistēmas šoferis I. Doroņevs, kravas automašīnas šoferis A. Zihars, piena savācēja L. Oboļeviča, L. Petrova un Z. Poplavskā, palīgsaimniecības strādniece A. Lai-

zāne, kasīere rēķinvede R. Zinovjeva;

garās šķiedras šķirofājas F. Ivanova un J. Nikolajeva, līnu stiebrīņu iekrāvēja A. Akmane, šķiedras presētājs A. Vilcāns, namdaris P. Trifonovs, stiebrīņu sagatavošanas aparātu uzraudze M. Vilcāne, ielicejas I. Karvecka un J. Mežajeva, garās šķiedras šķirotāja M. Fomina, kaltes brigādiere A. Lukjanova un dežurējošais atslēdznieks P. Kitajevs;

kolhoza «Krasnij Oktjabrj» šoferis

J. Valfers, mehanizatori J. Ūzuliņi, J. Pastars, A. Pokšāns un A. Rudzāts, govju mehanizētās slaušanas meistares V. Kozlova un A. Stepankova, telkope T. Meluskāne, celtnieku posma vadītājs G. Medvedevs; galdnieku darbnīcas vadītājs J. Rubens un citi.

cietes rūpnīcas virpotājs A. Ribulis, konfekšu masas vārtāja J. Ivanova, zāvētāja A. Vaivode, konfekšu ietinēja M. Reča, kartupeļu sagādes uzskaitvede L. Baikova.

Gads aizrit sekmīgi

Šis gads no sākuma līdz galam aizrit jaunajos firmas apstākļos, tā sakot, ir pirmais mūsu kopīgais darbības pilnais cēliens. Pirmais arī centralizētas grāmatvedības apstākļos. Darbs ir izmainījies visur — kolhozā, rūpniecības uzņēmumos. Strukturālo apakšvienību uzskaitē samazināta vesela virkne grāmatvedības operāciju, tās savā ziņā pārņēmusi centralizētā grāmatvedība, zināmā mērā izmainījies darba specifika. Iesākts darbs par šī sektora pilnīgu mehanizāciju, pielietojot modernu tehniku. Grāmatvedības centralizācija un uzskaites mehanizācija, datu automatizētā apstrāde ievērojami cels mūsu darba ražīgumu, varēsīm pastāvīgi gūt operatīvos skaitļus, lai tāpat operatīvi iesniegtu savus priekšlikumus ražošanas organizēšanas un vadības pastāvīgai pilnīgošanai.

Citiem vārdiem, grāmatvedības loma ražošanas vadībā pieaug un arī pieaug turpmāk. Dati, ko mēs iegūstam un apkopojam, ir tas spogulis, kurā var redzēt visu: panākumus un kļūmes ražošanā, kur ieguldītie līdzekļi dod peļņu, kur ir zaudējumi, parāda arī līdzekļu efektīvākas izmantošanas ceļus atražošanas paplašināšanai.

Šis gads agrofirmai ir sekmīgs, jo, izņemot tikai līnu fabriku, visas ražošanas strukturālās apakšvienības strādā rentābili. Labi rezultāti sasniegti trijos ceturkšņos, tādi tempi saglabājas arī gada noslēdzošajā.

Augkopības koptgā rentabilitāte ir 14,4 procenti, tā deviņos mēnešos deva peļņu 76 tūkstošu rubļu apmērā. Lopkopība vēl ienestgāka. Te rentabilitāte sastāda 30,4 procentus, peļņas tiesa ir miljons un 326 tūkstoši rubļu.

Veiksmīgi strādā cietes rūpnīca. Pamatprodukta realizācija deva 304 tūkstošus rubļu peļņas, rentabilitāte 78 procenti. Otrs lielākais peļņas avots uzņēmumā ir konfekšu «Gotiņa» ražošana. No to realizācijas gada deviņos mēnešos iegūti 120 tūkstoši rubļu peļņas, rentabilitāte ir 61 procenti.

Nedaudz šajā uzņēmumā ražots arī sulu, to rentabilitāte ir vīrs piecdesmit procentiem. Ražošanas paplašināšanā, jaunu produkcijas veidu apgūšanā daudz gaidām no rekonstrukcijas, kas te tiek veikta. Būs jānodrošina sprāgs darbs, lai iespējami ātrāk atmaksātos ieguldītie līdzekļi.

Stabili ekonomiskie rādītāji ir siera rūpnīcā. Galvenā produkta realizācija deva miljonu un 119 tūkstošus rubļu peļņas, rentabilitāte, sastāda 19 procentus, sviesta — 449 tūkstoši un 6 procenti, piena cukura — 189 tūkstoši un 38 procenti.

Līnu fabrikā zaudējumi pašlaik ir 88 tūkstoši rubļu, kas sastāda 4,9 procentus. Saldzinoš ar iepriekšējo — 1986. gadu — panākta labas pārmaiņas. Tolaik fabrikas zaudējumi sastādīja 306 tūkstošus rubļu, vai 13,6 procentus. Tas vieš stingru pārliecību, ka jau nākamajā gadā uzņēmums strādās ar peļņu. Sākumā, protams, tā nebūs liela. Bet visam taču pamatā ir mazi aizmetņi, dīgli. Galvenais jau ir tikt vaļā no zaudējumiem, tad radīsies lielāka ticība spēkiem un arī darba augļi būs labāki.

Diemžēl, kā liecina provizorisks aprēķini, līnu fabrika šogad vēl netiks uz «zaļā zara» — sagaidāmo zaudējumu summa būs vīrs 120 tūkstošiem rubļu, ap 5,5 procentiem.

Citi mūsu agrofirmas kolektīvi strādā ražīgi un ar stingru pārliecību par veiksmēm. Līdz ar to firmas realizācijas ienākumu aprēķins liecina, ka mums ir stabili augšupejoši rādītāji. Sagaidāma peļņa kolhozā rēķināma 2 miljonus un 707 tūkstošus rubļu, rentabilitāte — 43 procenti, cietes rūpnīcā — 426 tūkstoši rubļu, 47,6 procenti, cietes rūpnīcā — divi miljoni 190 tūkstoši rubļu, 11,3 procenti. Bet pa visu agrofirmu kopā peļņas gaidāmā daļa ir pieci miljoni un 71 tūkstošis rubļu (deviņos mēnešos bija 3 miljoni 545 tūkstoši rubļu) un rentabilitāte — 17,3 procenti (deviņos mēnešos — 15,9 procenti).

Tekla DUBINA, agrofirmas galvenā grāmatvede

Štāsta Oktobra Revolūcijas ordeņa kavalieri

VALENTĪNA SIDOROVA, LATVIJAS PSR VALSTS PRĒMIJAS LAUREĀTE, LATVIJAS PSR NOPELNIEM BAGĀTĀ LOPKOPE, SEŠTŪKSTOŠNIECU KLUBA PREZIDENTES VIETNIECE:

— Šis gads man bagāts dažnedažādiem notikumiem. Un kā viens no izcilākajiem ir republikas Nopelniem bagātās lopkopes goda nosaukuma saņemšana. Tie bija ļoti svinīgi un nozīmīgi brīži Rīgā. Neviļus atcerējos sava darba gadus. Drīz to būs jau trīs desmiti, kopš esmu starp kolhoza lopkopēm — slaucu govīs. Atnācu uz fermu vēl pavisam zaļosknēja meitene. Droši vien, ka darbs iepatikās, tāpēc arī esmu palikusi. Citādi jau nenoturētos. Visādi iet, kamēr cilvēks tiek pie īstas darba

apjēgas, kamēr imēnās, pierod. Brīžiem, kad pavisam slikti klājās nepieradušam, domāju, ka nav ko palikt, jāmeklē vieglāks darbs. Bet tad uztraukums pārgāja, pirmās emocijas norima sāku visu no gala. Kad pieradu un pielāgojos, tad vairs tik grūti nelikās.

Laiks ir pagājis vēja spārnos, kaut kur pavisam tālu palicis tas 1959. gads, kad sāku strādāt. Ja salīdzinu to, cik piena izslaucu tagad, ar to, cik varēju tolaik, tad pat īsti trešdaļa neiznāk. Šogad, tiesa, izslaukumi nav tik augsti, kā pagājušajā gadā, jo daudz govju bija jāizbrāķē slimības dēļ, daudz grupā arī vecu. Komplektēju jaunu grupu — un atkal sāksies darbs, lai tās labi sagatavotu, ieslauktu, un lai katru gadu tad

varētu palielināt piena ieguvī. Ilgu laiku strādāju ar mūsu pašu brūnajām, tagad jau esmu ļoti iepazinusi melnraibo īpašības. Visur ir vajadzīgs darbs, centība, tad panākumi arī ir.

Leinišķos iesāku strādāt, kad šī novietne vēl tikko bija uzcelta, bet laiks ir gājis un tagad ferma kapitāli jāremontē. Šoreiz vēl pārzīemosim pa vecam, bet ar nākamo pavasari ieradīsies celtnieki. Jā, arī ābeles, ko mēs stādījām pie fermas, jau izaugušas lielas ar kupliem zaru vainagiem, iepriecina ar ziedēšanu pavasaros un ābolu ražām rudenos.

Ļoti daudz nozīmē, kādā kolektīvā nonāksi. Man ir palaimējies — arī kolēģes ir ar lielu darba stāžu. Tā ka vienmēr var cerēt uz viņu saprašānu, padomu, labu vārdu.

PADOMJU SAVIENĪBAS DARBAUŠĀDI! RADOŠI VEICIET REVOLUCIONĀRO SABIEDRĪBAS PĀRKĀRTOŠANAS, TĀS ATJAUNINĀŠANAS DARBUS!

No PSKP CK Aicinājumiem Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienā

VNIFANTIJS PODSKOČEVS, MECHANIZATORS:

— Esmu pietuvojies brīdim, kad var jau sākt vērtēt aizvadītos gadus. To, protams, var darīt jebkurā laikā, bet jaunībā tomēr mēs mazāk rūpējamies par savas lomas un vietas apceri, vairāk iztiekam ar to, ko dod dzīve. Kaut gan gadu nasta vēl nenospiež, jūtos gluži mundrs, tomēr jau drīz būs pilni trīsdesmit, kopš strādāju par mehanizatoru. Tapat mūsu kolhozā tas mūžs arī aizsteidzies, tajā mājā, kur dzīvoja mani vecāki, domāju, kur paliks arī mani bērni. Esam zemnieki, zemē ieauguši.

Mūsdienās jaunajiem lauku cilvēkiem jau visiem jābūt saistītiem ar tehniku, jo citādi nevar — darbi laukkopībā mehanizēti, tāpat ar mašīnām darīšana arī fermās. Kad es izvēlējos specialitāti, bija mazliet savādāk. Pie traktoriem tika tie puši, kam šīs mašīnas sevišķi patīka. Tagad moderns traktor un automašīnas jāvada, kā saka,

ar galvu, tajos laikos tehnika bija vienkāršāka. Lai iedarbinātu traktoru, vajadzēja krietni vien pasvīst. To, ko tagad padaram vienā stundā, tad jaudājām par kādam trim. Tāpēc jau arī nācās uz tīruma doties ar gaismu un strādāt līdz tumsai. Mūs, mehanizatoru, bija maz, bet lauki plaši, kā tagad.

Dzīves gados esmu apguvis dažādu marku traktorus, vadu automašīnu — iegādājāties savu. Lauku cilvēkam jau tā ir vajadzīga. Brīvajā laikā mājās nesēžam, esam veikuši tālus pābraucienus.

Rudenī labprāt sēžos pie kombaina stūres. Šogad aizvadīta 17. sezona. Jāsaka, laikam gan viena no grūtākajām, jo ražas novākšana izgādījās sliktā laikā, bet arī visražīgākā — saimniecībā izaudzēta un novākta rekordliela raža — vairāk par 48 centneriem graudu no hektāra.

Biju apņēmies līdz svētkiem izpildīt piecades divu gadu uzdevumu — vārds turēts.

IVANS MIHAILOVS, PENSIONĀRS, GODA KOHOZNIĒKS:

— Tagad dzīvoju atpūtā. Kā jau pensionāram — dienas rit mierīgi, bez raizēm. Kādreiz piepalīdzu ko padarīt ražošanas iecirknī, tāpat arī mājās man tagad ir savi pienākumi. Oktobra Revolūcijas ordeni saņēmam kopā ar Vnifantijs Podskočevu — 1973. gadā. Tolaik arī es strādāju par mehanizatoru. Bet nu pienāca laiks, kad amats jānodod jaunajiem. Laikam jau nebiju slikti strādājis, jo, izvadot pensijā, piešķīra goda kolhoznieka nosaukumu. Mums saimniecībā liela ievēriba, baudām dažādus atvieglojumus.

Kolhozā strādāju kopš tā izveidošanās. Mūsu apkaimē — ap Pieniņiem — kolektīvizācijas laikā izveidojās vairākas saimniecības, vienai no tām bija Draudzības vārds — tajā man uzticēja laukkopības bri-

gādi. Kad sīkie kolhozi apvienojās, brigādes vadību uzņēmās cits spējīgāks pratējs strādāt ar cilvēkiem, bet man bija iepaties traktors.

Nokārtoju eksāmenus, dabūju vadītāja tiesības. Tie bija lieli svētki manā mūžā — pirmo reizi patstāvīgi grozīt sviras, izbraukt laukā ar arklu piekabē.

Visu savu darba mūžu biju uzticīgs kāpurķēžu traktoram. Piedāvāja pārsēties uz riteniņiem, bet atteicos. Man vairāk patīk aršana, būt divatā ar lauku, vērot to, sajūst zemes smaržu, priecāties par uzvēršās zemes melno svaigumu. Ritenītraktoru stūrētāji arī piedalās aršanā, bet viņiem kā žīgļiem jāveic arī transportdarbi. Ar tiem ne vienmēr būsi saimnieks uz lauka — stieģ, buksē. Mans lēnīgais kāpurķēdnieks urksķēdams vien visur iet pāri.

Tā tie gadi aizripojuši.

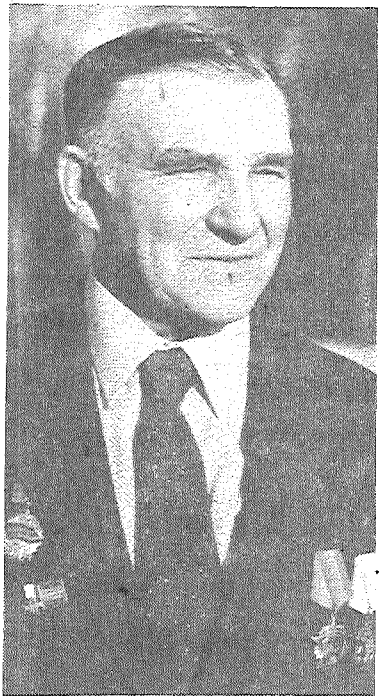

PĒTERIS LEITĀNS, DARBA VETĒRĀNS, ČŪKKOPĪBAS KOMPLEKSA VADĪTĀJS:

— Man ir palaimējies būt visas mūsu kolhoza vēstures lieciniekam. Ne kā novērotājam no malas, bet pašam vajadzēja visu darīt, domāt, lemt. Centāmies pārvarēt šaubas, citiem palīdzēt to izdarīt, neapstāties grūtību priekšā, prast arī aiz mākoņiem saskatīt sauli, ticēt.

Daudzus gadus nostrādāju par galveno zootehniķi. Kā tagad, tā arī kolhoza pirmajos pastāvēšanas gados lopkopība bija galvenais ienākumu avots. Strādāju viens, bet kad kļuvām turīgāki, kad sākām domāt par ganāmpulka produktivitātes uzlabošanu, par šķirtnības izkopšanu — radās vajadzība pēc lielākas specializācijas, pēc papildus darbiniekiem, kuri veica konkrētu pienākumu. Tagad kolhozā lopkopības speciālistu pulks kļuvis sazarots. Klāt nākuši tādi speciālisti, kuri kārto ciltslīstas un pa atsevišķām dzīvnieku grupām, kuri nodarbojas ar mākslīgo apseklšanu.

Mūsu saimniecība tagad plašs daudznozaru kolhozs, kurš turklāt kļuvis arī par bāzes uzņēmumu jaunam veidojumam — agrofirmai. Tās darbība ievirzīta sekmīgi.

DZĪVES VERSMĒ

GODS UN SLAVA LIELĀ TĒVIJAS KARA VETERĀNIEM UN KARAVĪRIEM INTERNACIONĀLISTIEM!

No PSKP CK Aicinājumiem Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienā

APRAKSTS

Istabā pie galda sēd divi vecīši. Mājasmaītei, kā jau daždien sievietei, rokā adīklis, mājastēvs, nupat ienācis no darba ārā, pūtina kājas. Viņi šad tad pārmij pa vārdam, atceras kādu dienu izdarītu darbu, piemin, ko vēl vajadzētu paveikt. Televizora ekrāna lodziņš stāsta par kādu tālu malu. Un it kā atbalsojoties, Feodosijai Jakovļevnai prātā ienāk te Mahačkala, kur dzīvo vecākais dēls Nikolajs ar ģimeni, te iedomājas par Kingisepu Ļeņingradas apgabalā, kur apmeties jaunākais Grigorijis.

— Būtu jaunāka, noteikti aizbrauktu, — viņa nopūšas, atceroties, kā braukusi dēlus apciemot. Kingisepa māmuļas prātā un sirdī ir pavisam tuvu — tepat pie Ļeņingradas. Daudz tālāk Mahačkala — turp lidojusi ar lidmašīnu līdz Baku un tālāk braukusi ar vilcienu.

Pastnieks ir gaidīts viņu mājā, atnes vēstules no dēliem. Tālais atbrauc gadā kādu reizi, kingisepietis apciemo bieži. Bet arī tad, kad viņu nav, abiem nav garlaicīgi. Bieži ienāk kaimiņi, arī bijušie darba biedri no lina fabrikas. Vēl jau arī nav pārgājis darba prieks, kaut gan abiem pa septiņdesmit četriem gadiem.

— Esam nosvinējuši ii sudraba, ij zelta kāzas, — stāsta Feodosija. — Daudz dzīvē pieredzejuši. Abi ar Timošu esam no vienas sādžas. Dzimuši vienā gadā, kopā izaugām, apprecējamies.

Bet viņu ģimenes laimi izārdīja karš. Timofejs Ivanovičs izkarojās ar somiem. Tikko atgriezās no frontes, vajadzēja stāties pretī fašistiem. Ne vienam. No viņu sādžas Žizleno, kas atrodas Novgorodas apgabala Bolotovas rajonā, neitālu no Starajas Rusas, tās liktenis bija lemts visiem vīriem. Ģimene un māja palika okupētajā teritorijā, pats karoja ziemeļos, Murmanskas apgabalā.

— Karā ar somiem Timoša ieguva ievainojumu — pārņāca ar sašautu roku, nebija paguvusi kā nākas izārstēties, kad atkal bija jāuzgērbj šinēlis. 24. jūnijā 1941. gadā sajūdzu zirgu un aizvedu

uz iesaukšanas punktu. Palikām mēs trījātā. Koleņkam bija četri gadiņi, bet Grišīnam — pusotra. Vācieši izdzina no mājām, dzīvojām mežā. Es jau nebiju viena tāda. Pirms kara mūsu sādžā dzīvoja deviņdesmit ģimenes, tagad vairs tikai dažas. Visur bija mazi bērni, visur vīriēši frontē. Katram bija pašam jādzīvo, kā var un kā māc.

Vācieši sādžu nodedzināja; kad tos padzina, ļaudis iznāca no mežiem, kur bija slēpušies un dzīvojuši zemnīcās, māju vietā rēgojās tikai apkvēpušie dūmeņi. Nekad savā mūžā māmuļa nebija pati, pilnīgi viena ķērusies pie mītekla būves. Un tomēr šā vai tā sameistaroja pajumti, kurā pat vīru sagaidīja pārņākam no frontes. Viņai ar mazajiem dēliem šī būdele likās īsta paradīze.

Pirmā vēsts no vīra pienāca drīz pēc tam, kad fašisti bija aizmēzti prom no Novgorodas zemes, kad Sarkanā Armija tos trieca prom no Baltijas republikām. Timofejs Saveljevs rakstīja, ka dzīvs un vesels, atrodoties nometnē pie Kosterovas stacijas (Vladimiras apgabals), bet mājās drīz netikšot — vēl jādodas uz Tāļiem Austrumiem sadot pa nagiem japāņu okupantiem.

Feodosija Jakovļevna bija ļoti iepriecināta par šo vēsti. Vīrs dzīvs un vesels! Arī viņai bija ko pastāstīt, kā audzinājusi dēlus. Ātri saposās un aizbrauca pie vīra uz armiju.

— Desmit dienas dzīvoju nometnē skaistā priežu mežā, — asaras viņas acīs jau nožuvas, uz lūpām parādījies smaids. — Nogaršoju karavīru putru — ītri laba. Mani jau tur uzņēma sirsniņi.

Mājās Timofejs Ivanovičs pārrādās 1945. gada 14. oktobrī. Feodosija Jakovļevna bez ilgas domāšanas nosauc gadus, dienas un pat stundas, kad pavadījusi un sagaidījusi vīru — tik dziļi atmiņā iekrituši šie notikumi. Viņa līdzī izdzīvojuši arī visām vīra kara gaitām. Kad pasūdzējās, ka kājas vairs neklausā, Timofejs Ivanovičs iemi-

nas, ka tas vēl no somu kara laika, viņa var pastāstīt visu par šo notikumu.

...Tur krituši daudzi no viņu ciema vīriem. Sturmējot nocietinājumus pie Taipolioki upes, Timofejam ar dažiem vīriem izdevies ielauzties kādā dotā, kurš, pēc visa spriežot, bijis par kāda ievērojama komandiera mītni, kamēr brīnījūšies par telpu iekārtojumu, telefona aparātu, aizmirsuši atstāt sardzi ārpusē. Un nu ar stipru troksni smagās apkaltās durvis tikušas aizcirstas no ārpuses, drīz no kaktiem sācis plūst ūdens, ko laiduši ienaidnieki. Un tā viņi vairāk par diennakti nostāvējuši šajā slazdā līdz jostas vietai ledainā ūdenī.

Uz visu mūžu palicis atmiņā, kā ieguvis ievainojumu, kā no apšaudes vilcīs laukā savu kaimiņu — raženi noaugušo sarkanarmieti, kurš jau bijis miris — lai neguļ ūdenī. Cik tādu epizožu nav gadījies karavīra kauju ceļā. Viņš bija ierindnieks atsevišķajā zenītartilērijas

divizionā. 1944. gadā iestājās partijā.

Pēc kara Timofeju Ivanoviču novadnieks un frontes gadu draugs Vasilijs Katiševičs uzaicināja strādāt lina fabrikā. Viņam bija sakari ar pārvaldi Rīgā. Latvijā linkoptība tolaik sāka izvērsties par svarīgu lauksaimniecisku nozari, sāka attīstīties stiebrīņu pārstrādes uzņēmumu tīkls.

— Sākumā Timoša aizbrauca viens. Bet tad, kad Madonas rajonā bija iekārtojies darbā, dabūjis arī vietu, kur dzīvot, ieradās pēc mums. Tā arī es sāku strādāt lina fabrikā. Tās paši cēlām, vēlāk arī strādājām. Ilgāku laiku nodzīvojām Mārcienā, tad Varakļānos. No turienes Timofeju, kā spējīgu praktiķi, pārcēla uz Preiļiem, kur tāpat sāka būvēt lina fabriku. Es, protams, braucu līdzī. Viņš bija šķirošanas meistar, vai kā tolaik sauca, brāķeris, es strādāju pie mīstīšanas un kulstīšanas līnijās...

Timofejs Ivanovičs jūtas saguris, runā maz, smeldz senie ievainojumi. Vairāk vairāk pastrādājis dārzīnā, viņa vietā stāsta Feodosija Jakovļevna. Un manā acu priekšā notēlojas ainas no frontinieku dzīves, un es redzu, kā jaunā sieva apciemojusi vīru karaspēka atpūtas brīdī pirms došanās pretī nezināmam liktenim. Un redzu, cik viņi bijuši laimīgi, kad atkal visi kopā, kad atkal varēja domāt tikai par darbu. Apbrīnojami gaišs ir šis cienījamās sievietes prāts. Viņa tik precīzi atceras, kad vīram piešķirta viena vai otra medaļa. Paskatos apliecībā — viss sakrīt...

...Vienādas kā nomēritas rit dienas šajā mājā Sporta ielā Preiļos. Abi darba veterāni tā ieauguši un iejutušies šajā savā pasaulē, ka cita nekā jaukāka viņiem nevajag.

Antons RANCĀNS

Attēlā: dzīvesbiedri Saveljevi.

PIECGAŽU SEPTIŅJŪDŽU SOĻOS

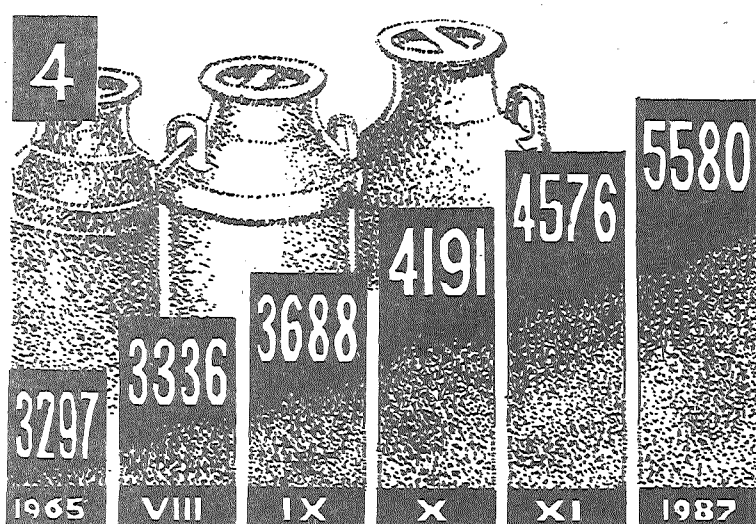
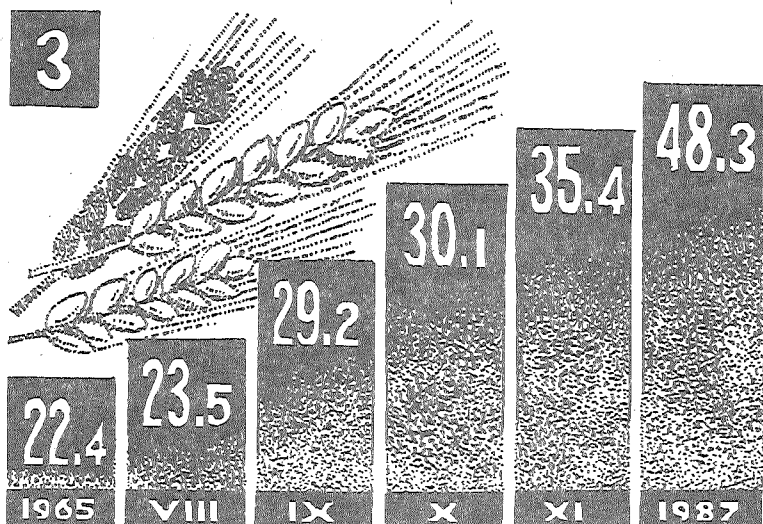
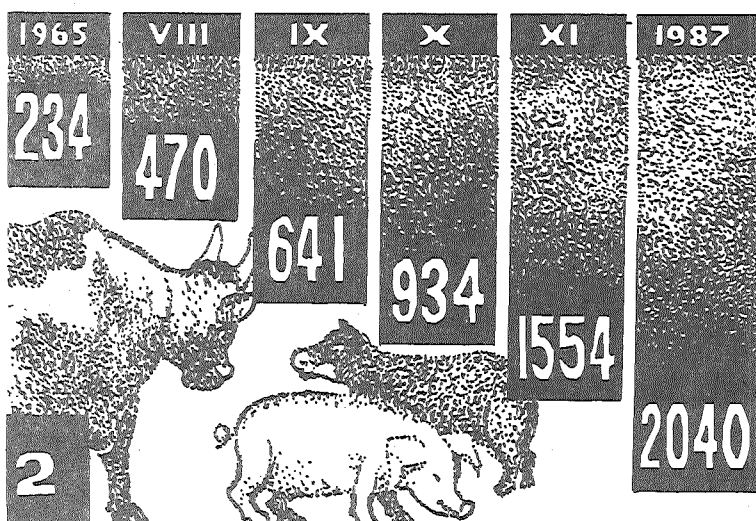
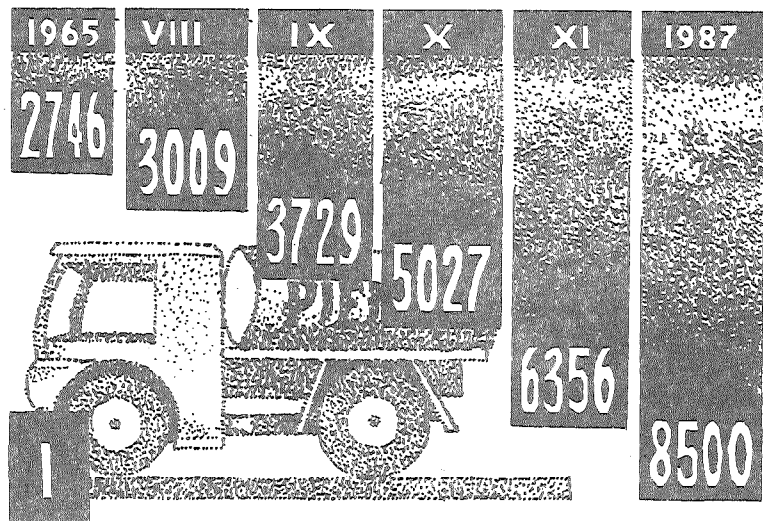
SKAITĻU UN FAKTU VALODĀ

Devītajā piecgadē vidēji gada kolhozā iegūtās kopprodukcijas, salīdzinot ar 1983. gada cenām, ražots par 4 miljoniem 768 tūkstošiem rubļu. Tālāk šis rādītājs nemiņģis audzis. Desmitajā piecgadē bija 6 miljoni 154 tūkstoši rubļu, vienpadsmitajā — astoņi miljoni 622 tūkstoši, šogad sagaidāmi jau desmit miljoni un 585 tūkstoši rubļu.

Tam par pamatu ir lauksaimniecības produktu ražošanas apjoma pieaugums, kas savukārt nodrošināts ar lauku ražības celšanos un lopu produktivitātes palielināšanos. Pirmajā diagrammā tonnās attēlota piena ražošanas pieauguma dinamika VIII-XI piecgadēs, salīdzinot ar 1965. gadu, otrajā — tas pats gaļas ražošanā. Graudu ieguves pieauguma dinamika šajā laikā attiecīgi 3718, 3932, 5470, 6334, 7662 un 9668 tonnas.

Graudaugu ražu pieaugums attēlois trešajā diagrammā. Līnšķiedras 1965. gadā no hektāra iegūts par 4,8 centneriem, bet astotajā piecgadē gada vidējais rādītājs bija zemāks — 3,1 centners. Stabila augšupeja iezīmējās ar deviņo piecgadī — gada vidējā ražība bija 4 centneri, desmitajā — 4,5, vienpadsmitajā — 7,4 centneri, šogad — 7,9. Kartupeļu ražas stipri iespaido mainīgie klimatiskie apstākļi. Tā 1965. gadā no hektāra ievākts pa 135 centneriem, astotajā piecgadē vidēji pa 119 centneriem, devītajā — 126, desmitajā — 215, vienpadsmitajā — 264 centneri, šogad — 261.

Ceturtajā diagrammā parādīta piena izslaukumu pieauguma dinamika.

NO REDAKCIJAS PASTA

Priecājos par panākumiem

Man bija laime strādāt Riebiņu astoņgadīgajā skolā. Tajā laikā kolhozs «Krasnij Oktjabrj» vēl nebija pirmrindas saimniecība, drīzāk jau atpalicēja, salīdzinot ar citām. Kamēr strādāju skolā, nomainījās divi priekšsēdētāji, abi bija Bahusa cieniņtāji. Tad kādā vētrainā sapulcē pēc partijas rajona komitejas ieteikuma tika ievēlēts Romualds Kavinskis — jauns bioloģijas skolotājs.

Nebija viegli «dabūt uz kājām» saimniecību. Kolhoza valdes ēkā viņu tikpat kā nemanīja. Atceros arī jauno zootehniķi Pēteri Leitānu. Ferma tolaik atradās pie skolas un tur viņš bija sastopams visbiežāk.

Mums skolā bija maztīna aktu zāle, tā bija arī kolhoza kultūras dzīves centrs. Apgaismoja ar petrolejas lampām. Te notika sapul-

ces, te rīkoja arī kultūras pasākumus. Tagad dzīvoju Voronežas apgabala Povorino, savā dzimtajā pusē. Riebiņu skolu neesmu aizmirsis, visus šos gadus sarakstos ar pensionēto skolotāju, kara un darba veterānu Georgiju Bogačovu, kurš dzīvo Zasekos. No viņa vēstulēm tad arī uzzinu, cik stipri izmainījušies Riebiņi. Par saimniecības augšupeju daudz pastāsta arī periodiskie izdevumi, ko man atsūta cieniņtām kolēģe skolotāja Antonija Sila. Visiem esmu ļoti pateicīgs. Man prieks arī par saviem bijušajiem audzēkņiem, par kuru gaitām uzzinu no laikraksta «Jaunais Ceļš».

Tikai padomju varas apstākļos, ejot pa Lielā Oktobra norādīto ceļu, kādreizējie Riebiņi ir varējuši kļūt par spēcīgas agrofirmas centru, kuru pazīst ne tikai Latvijā, bet arī tālu aiz tās robežām.

Dārgā redakcija! Lepojos ar to cilvēku panākumiem, ar kuriem man bija izdevība strādāt kopā. Ar laikraksta starpniecību gribu visus apsveikt lielajos svētkos un novēlēt labu veselību, jaunus panākumus!

Ar dziļu cieņu!

Fjodors ŠČURIS,
kara un darba veterāns

ROSIGA ir siera rūpnīcas jaunā maiņa. Jau tas vien, ka svarīgos vadošos posteņos ir gados jauni speciālisti, ka arī starp maiņu meistariem netrūkst jauno, liecina, ka arī turpmāk uzņēmums būs starp ražošanas pirmrindniekiem. Jaunieši un jauniestres strādā gan cehos par aparātu uzraugiem, gan laboratorijās, kur seko izejvielu un gatavās produkcijas kvalitātei, gan arī palīgražošanā.

Tā paudze, kas lika pamatus, veidoja un cēla uzņēmumu, var būt mierīga — visu šo bagātību nodod drošās rokās.

Atēlos: Juris Podskočijs siera ceha mehāniskajā darbnīcā ieradies nesen. Vēl nav spējīgs iepazīties ar dienestu armijā, bet dzīvē paguvjis jau daudz — beidzis vidusskolu un iestājies universitātē; kas par to, ka piena pieņemšanas laborante Ināra Gurgāne jauna — strādā viņa ļoti nopietni.

MŪSU VAĻSPRIEKŠ

ROKDARBNIECE

Vera Filimonova strādā svarīgā iecirknī — siera rūpnīcas ūdeņu attīrīšanas stacijā. Viņai ir arī ļoti atbildīgs sabiedriskais pienākums — parti-

jas ceha komitejas sekretāre. Protams, ka kurai katrai namamātei netrūkst pienākumu mājās. Taču tas viss ne-traucē ar sirdi un dvēseli nodarbo-

ties ar iemīļotu darbu — adīšanu. Bieži vien rūpnīcā uz vietas, vai arī agrofirmā tiek rīkotas darbinieku pras-mīgo roku veidojo darbu izstādes, un tajās jau kopš kura laika Vera Kuzmiņična ir dalībniece.

Lieki runāt, ka ģimenes locekļiem netrūkst viņas darinātu lietu. Tās ir ar tautisku rakstu. Gadās, ka viņa iz-pilda arī kādu citu radnieku pasūtī-jumus, laba kaimiņa. Pietiek ar to pašu prieku, kad tev ir tāds ap-gērba gabals — kostīms, jaka, ce-purīte, kāds nekad netiks manīts citam, jo tas ir vienīgais un neatkārtojams.

— Kad tad jūs atrodat laiku savam vaļaspriekam?

— Pa vakariem pie televizora. Rokas tā pieradušas, ka bez acu uzrau-dzības prot savaidot vajadzīgo rak-stu, — viņa smaidīdama pavēsta un tad piebilst: — Viena no mūsu darbinie-cēm, Anna Vucēna no bakterioloģis-kās laboratorijas, stāstīja, ka viņas mā-muļa, lai netraucētu citu atpūtu, vis-pār adot tumsā. Kad, tā sakot, esi pieveicis «darba kalmus», tad tas pilnīgi iespējams.

Arī Vera Filimonova savu nodar-bi aizguvusi no māmuļas. Tagad rok-darbnieces ražojumi tiek vīram, arī meita. Tajai, kura strādā Līvānu stikla rūpnīcā, mazajam dēlēnam An-drejam, kurš mācās 3. klasē.

No savas bērnības un jaunības viņa atceras, ka mājās pastāvīgi klausījās aužamās stelles, dūca ratiņš. Paši adīja arī siltās drēbes. No māmuļas viņa iemācījusies salikt krāsas un rakstu tautiskā gammā, iemācījusies stundām ilgi darboties ap adātām — lielu pacietību. Bez tās, lai arī būtu iedzimis talants, nekās neiznāks.

Siera rūpnīcas kolektīvā lielākais vairums ir sievietes, pilnīgi dabīgi, ka arī partijas pirmorganizācijas stip-rāis kodols ir viņas. Daudzas tāpat kā sekretāre brīvo laiku ziedo rok-darbiem — un kolēģes ar vienādām interesēm vislabāk atrod kopīgus sa-skāres punktus sabiedriskajā darbā. Piemēram, tālu pazīstami sieviešu pa-domes darbi, kura strādā partijas vadī-bā — tās pieredze tiek apkopota un pieņemts lēmums par popularizē-šanu visa republikas agrorūpnieciskā kompleksa mērogā.

Līdzdalība dažādos sabiedriskajos pasākumos, kuros Vera Filimonova ir gan kā sekretāre, gan arī kā cilvēks, nodrošina viņai popularitāti. Par tās esamību skaidru valodu runā tas, ka jau kopš 1987. gada viņa joprojām ievēl šajā amatā. Tikai četrus gadus bija nostrādājusi uzņēmumā, kad tika ievērota un atzīta.

A. MEŽMALIS

Attēlā: siera rūpnīcas partijas ceha komitejas sekretāre Vera Filimonova. Autora foto

JAUNOS DZĪVOKĻOS

Oktobra revolūcijas 70. gadadienu sagaidīja daudzi siera rūpnīcas strādnieki un inženieriehniskie darbinieki. Lielo svētku priekšvakarā nodota ekspluatācijā 70 dzīvokļu māja, kas uzbūvēta, kooperējoties ar turpat kaimiņos esošo triko-fāžas fabriku. Perspektīvā šajā mikro-rajonā paredzēta vēl citu daudz-stāvu māju, bērnudārza celtniecība.

Attēlā: arodbiedrības ceha komitejas priekšsēdētāja Jāņa Pauniņa (otrā no kreisās) sarunājas ar celtnieku, Lielā Tēvijas kara dalībnieku Aleksandru Andrejevu, saldēšanas iekārtu mašīnistu Pēteri Kukoru, meistari, komjaunatnes pirmorganizācijas sekretāri Annu Škapari un ilggadēju strād-nieci laboratorijā Veru Kublicku.

Jāņa SILICKA teksts un foto

APSVEIKUMI

Lielā Oktobra sociālistiskā revolūcija ievadīja jaunu ēru cilvēces vēsturē, mēs pamato-ti varam lepoties, ka tas noticis tieši mūsu lielajā Dzimtenē. Un mums vēl div-kāršs prieks, jo pie revolū-cijas šūpuļa kopā ar lielo Ļeņinu stāvēja mūsu mazās Latvijas dēli — sarkanie strēlnieki. Gods un slava Ļeņina gvardes veterāniem! Un dziļi simboliski, ka mūsu saimniecībai un visai agro-firmai ir Sarkanā Oktobra vārds — ejot pa tā ceļu, mēs esam kļuvuši tie, kas esam. Plecu pie pleca firmā strādā daudzu PSRS tautu un tautību pārstāvji.

Ar lielajiem un gaišajiem svētkiem, dārgie biedri — visi agrofirmas nozaru strād-nieki, kolhoznieki, speciālisti, inženieriehniskie darbinieki, bijušie kolektīvu locekļi, kas tagad pelnītā atpūtā! Novē-lam Jums arī turpmāk stingri ieturēt PSKP XXVII kongresā nosprausto Ļeņinisko revolucionāro kursu uz priekšu pa miera un pārkārtošanās ceļu uz padomju cilvēku labāku dzīvi!

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» valde, partijas, arodbiedrības un komjaunatnes komitejas.

Mums ir tālu jāiet un jāietiek Mūžā, tie cilvēkam ļautā. Dzīvot ir strādājot iemūžināties. Nākotnē, zemē un tautā.
Z. Purvs

CIENTĀJAMĀIS JĀZEP VEIGULI!

Sirsnīgi sveicam Jūs 60 gadu jubilejā, novēlam jaunus raženus panākumus dzīvē, enerģiju, uzņēmī-bu, strādātīgribu un stipru vese-lību.

Agrofirmas «Krasnij Oktjabrj» valde un sabiedriskās organizācijas

PAZIŅOJUMS

Agrofirmas kadru nodaļa izbraukumā pilsoņus pieņem **otrdienās** un **ceturtdienās** siera rūpnīcā no pulksten 10.00 līdz 13.00, linu fabrikā — no pulksten 14.00 līdz 15.30.

Redaktors **A. RANCĀNS**